

I

IK GRIEZEL van Enders. De portier die me bij de *bodybank* binnenliet, lachte routineus zijn tanden bloot. Hij was niet zo gek oud, een jaar of honderdtien, maar toch liepen de rillingen me over de rug. Zoals de meeste Enders had hij zilvergrijs haar, een nepperig ereteken van zijn leeftijd. De ultramoderne, hoge ruimte binnen maakte dat ik me heel klein voelde. Ik liep door de ontvangsthal alsof ik door een droom gleed, op voeten die de marmeren vloer amper aanraakten.

De portier bracht me naar de receptioniste, die wit haar had. Toen ze naar me glimlachte, plakte haar matrode lippenstift aan haar voortanden. Ze moesten wel aardig tegen me doen, hier in de *bodybank*, maar op straat zouden ze dwars door me heen kijken. Het maakte niet uit dat ik de beste van de klas was geweest toen er nog scholen waren. Ik was zestien. Een baby, in hun ogen.

De receptioniste bracht me op hakken waarvan het getik weerkaatste in de kale ruimte naar een wachtkamertje dat leeg was op de zilverbrokaten stoelen in de hoeken na. Ze deden antiek aan, maar de chemische geur in de lucht was afkomstig van verse verf en synthetische materialen. De zogenaamde natuurgeluiden

met bosvogels waren al net zo nep. Ik keek naar mijn rafelige sweatshirt en afgetrapte schoenen. Ik had ze zo goed mogelijk gepoetst, maar ik kreeg de vlekken er niet uit. En doordat ik helemaal door de motregen naar Beverly Hills was gesjouwd, zag ik er ook nog eens uit als een verzopen kat.

Mijn voeten deden zeer. Ik wilde niets liever dan op een stoel ploffen, maar was bang dat ik een natte kontafdruk op de zitting zou achterlaten. Mijn beleefdheidsdilemma werd verstoord door de komst van een lange Ender.

‘Callie Woodland?’ Hij keek op zijn horloge. ‘Wat ben je laat.’

‘Sorry. De regen...’

‘Geeft niet. Je bent er nu toch?’ Hij reikte me de hand.

Zijn zilverwitte haar leek nog witter door het contrast met zijn kunstmatig bruine huid. Hoe breder zijn glimlach werd, hoe verder hij zijn ogen opensperde, wat me nog nerveuzer maakte dan anders met Enders. Ze verdienden het niet senioren genoemd te worden, zoals ze graag wilden, die hebbelijke ouwe sokken op het randje van de dood. Ik dwong mezelf zijn gerimpelde hand te schudden.

‘Ik ben meneer Tinnenbaum. Welkom bij TopBestemmingen.’ Hij legde zijn andere hand op de mijne.

‘Ik kom alleen kijken...’ Ik keek om me heen alsof ik was gekomen om de inrichting te inspecteren.

‘... hoe het allemaal werkt? Natuurlijk. Kijken kost niets.’ Hij grinnikte en liet mijn hand eindelijk los. ‘Loop je met me mee?’ Hij wenkte alsof ik zelf de deur niet zou kunnen vinden. Zijn tanden waren zo spierwit dat ik in elkaar kromp als hij glimlachte. We liepen door een korte gang naar zijn kantoor.

‘Treed binnen, Callie. Ga maar aan het bureau zitten.’ Hij deed de deur achter zich dicht.

Toen ik de krankzinnige luxe in de kamer zag, moest ik op mijn tong bijten om niet naar adem te snakken. Langs een van de wanden klaterde het heldere, schone water eindeloos uit een enorme koperen fontein naar beneden alsof het niets kostte.

In het midden van de kamer stond een groot, glazen bureau met ledlichtjes in het blad. Een halve meter erboven zweefde een luchtscherm waarop een meisje van mijn leeftijd te zien was, met lang rood haar en een sportbroekje aan. Ze glimlachte, maar doordat ze frontaal was gefotografeerd leek het net een arrestatiefoto. Ze keek lief. Hoopvol.

Ik ging op een moderne metalen stoel zitten en meneer Tinnenbaum posteerde zich achter het bureau en wees naar het luchtscherm. 'Een van onze nieuwste leden. Ze had via een kennis van ons gehoord, net als jij. Haar huurders waren heel tevreden.' Hij raakte een hoek van het scherm aan en er verscheen een foto van een jongen van mijn leeftijd in een wedstrijdzwembroek met een superstrak wasbordje. 'Ze was doorverwezen door deze jongen, Adam. Hij kan snowboarden, skiën en bergbeklimmen. Hij is populair onder buitenmannen die dergelijke sporten al tientallen jaren niet meer hebben kunnen beoefenen.'

Zijn woorden maakten het allemaal veel te echt. Enge oude Enders met stramme ledematen die het lichaam van deze tiener een week overnamen, letterlijk in zijn huid kropen. Mijn maag keerde zich bijna om. Ik wilde het op een rennen zetten, maar iets hield me tegen.

Tyler.

Ik omklemde de zitting van mijn stoel met beide handen. Mijn maag knorde. Tinnenbaum hield me een tinnen schaalje met supertruffels in papieren cupjes voor. Mijn ouders hadden net zo'n schaalje gehad, ooit.

‘Wil je er een?’ vroeg hij.

Ik pakte zwijgend een bovenmaatse truffel. Toen dacht ik aan mijn goede manieren van vroeger. ‘Dank u wel.’

‘Tast toe.’ Hij zwaaide met het schaalpje om me te verleiden.

Ik nam een tweede en een derde truffel, aangezien het schaalpje bij mijn hand bleef zweven. Ik vouwde de papieren cupjes dicht en stopte ze in de zak van mijn sweatshirt. Het leek Tinnenbaum teleur te stellen dat hij me niet kon zien eten, alsof ik zijn vermaak van die dag was. De fontein achter me borrelde en klaterde plagerig. Als hij me niet snel iets te drinken aanbood, zou hij me met mijn hoofd onder die fontein te zien kunnen krijgen, slurpend als een hond.

‘Zou ik een glaasje water mogen? Alstublieft?’

‘Maar natuurlijk.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Glas water voor de jongedame,’ zei hij met stemverheffing, alsof hij het tegen een verborgen microfoon had.

Even later kwam er een vrouwelijke Ender met een modellenfiguur binnen met een glas water op een dienblad. Er was een linnen servet omheen gewikkeld. Ik pakte het glas en zag blokjes die schitterden als diamanten. Ijs. Ze zette het blad bij me neer en ging weg.

Ik legde mijn hoofd in mijn nek en sloeg het heerlijke water in één teug achterover. Ik voelde de koude vloeistof door mijn keel stromen, deed mijn ogen dicht en genoot van het schoonste water dat ik had geproefd sinds het eind van de oorlog. Toen ik klaar was, liet ik een ijsblokje in mijn mond vallen. Het knarsde terwijl ik erin beet. Toen ik mijn ogen weer opende, zag ik Tinnenbaum naar me kijken.

‘Wil je nog een glas?’ vroeg hij.

Dat wilde ik, maar zijn ogen zeiden me dat hij het niet meende.

Ik schudde mijn hoofd en slikte de rest van het ijsblokje door. Mijn nagels leken nog smeriger tegen het glas toen ik het weer op het dienblad zette. Het smeltende ijs in het glas herinnerde me aan de laatste keer dat ik ijswater had gedronken. Het leek een eeuwigheid geleden, maar het was maar een jaar, de laatste dag in ons huis voordat de politie was gekomen.

‘Wil je weten hoe het allemaal werkt?’ vroeg meneer Tinnenbaum. ‘Hier bij TopBestemmingen?’

Ik hield mijn gezicht met moeite in de plooi. Enders. Wat zou ik hier anders komen doen? Ik glimlachte scheef en knikte.

Tinnenbaum tikte tegen een hoek van het luchtscherm om het te legen en toen nog een keer om holoanimaties op te roepen. Op de eerste lag een senior op een soort relaxfauteuil. Uit een kapje op haar achterhoofd kwamen gekleurde snoertjes die naar een computer liepen.

‘De huurder wordt aangesloten op een BCI, een Body Computer Interface, in een kamer met ervaren verpleegkundigen,’ legde hij uit. ‘Dan krijgt ze een roesje.’

‘Zoals bij de tandarts?’

‘Juist. Haar ademhaling, hartslag, temperatuur en bloeddruk worden gedurende de hele reis bewaakt.’ Aan de andere kant van het scherm lag een tienermeisje op een lange gecapitonneerde stoel. ‘Jij wordt onder narcose gebracht. Het is volkomen pijnloos en ongevaarlijk. Een week later word je wakker, een beetje suf, maar een stuk rijker.’ Hij lachte die tanden weer bloot.

Ik kromp bijna in elkaar, maar bedwong me. ‘Wat gebeurt er in die week?’

‘Zij mag jou zijn.’ Hij stak zijn handen op en draaide ze vanuit de polsen. ‘Ken je die computergestuurde hulpmiddelen waarmee

mensen kunsthands kunnen bewegen? Ze hoeven er maar aan te denken of ze bewegen. Daar heeft het veel van weg.'

'Dus zij stelt zich voor dat ze mij is en als ze iets wil pakken, denkt ze eraan en mijn hand gehoorzaamt?'

'Alsof ze echt in je lichaam zit. Ze gebruikt haar geest om je lichaam hier weg te laten lopen, en dan is ze weer jong.' Hij zette zijn ene elleboog in zijn andere hand. 'Voor eventjes.'

'Maar hoe...'

Hij knikte naar de andere kant van het scherm. 'De donor, dat ben jij dus, wordt hier in een andere kamer via een draadloze BCI aan de computer gekoppeld.'

'Draadloos?'

'We implanteren een minuscule neurochip in je achterhoofd. Je voelt er niets van. Absoluut pijnloos. Zo kunnen we je op elk moment aan de computer koppelen. Vervolgens sluiten we jouw hersengolven aan op de computer, en de computer verbindt jullie tweeën.'

'Verbindt.' Ik probeerde me voor te stellen hoe twee geesten op die manier verbonden kunnen zijn en fronste mijn voorhoofd. BCI. Neurochip. Implanteren. Het werd met de minuut griezeliger. De drang om het op een lopen te zetten diende zich weer sterk aan, maar tegelijkertijd wilde ik ook meer weten.

'Ik weet het, het is allemaal nieuw voor je.' Hij lachte neerbuigend naar me. 'We brengen je in een diepe slaap. De geest van de huurder neemt jouw lichaam over. Ze beantwoordt een reeks vragen van het team om vast te stellen of alles naar behoren functioneert en dan mag ze van haar huurlichaam gaan genieten.'

Er verschenen beelden van het gehuurde lichaam dat golfte, tennis en dook.

'Het motorische geheugen van het lichaam blijft intact, dus zij

kan alle sporten beoefenen die jij deed. Als de tijd erop zit, brengt de huurder het lichaam terug naar ons. De verbinding wordt in de juiste volgorde verbroken. De huurder wordt uit haar roes gewekt. Ze wordt medisch onderzocht en kan gaan. Jij, de donor, krijgt al je hersenfuncties terug via de computer. Je wordt in je lichaam wakker alsof je dagen hebt geslapen.'

'Maar als er dan iets met me gebeurt terwijl zij mijn lichaam heeft? Als ze gaat snowboarden en skydiven? Stel dat ik gewond raak?'

'Zoiets is hier nog nooit voorgekomen. Onze huurders tekenen een contract waarmee ze zich financieel aansprakelijk stellen en geloof me, iedereen wil zijn borgsom terug.'

Hij liet het klinken alsof ik een huurauto was. Er trok een rilling door mijn lijf, alsof iemand met een ijsklontje over mijn rug streek. Ik dacht weer aan Tyler, mijn enige reden om hier te blijven.

'En die chip?' vroeg ik.

'Die wordt na de derde huurtermijn verwijderd.' Hij reikte me een vel papier aan. 'Hier. Misschien kan dit je geruststellen.'

Reglement voor huurders bij TopBestemmingen

1. Het is niet toegestaan het uiterlijk van uw huurlichaam op welke wijze dan ook te veranderen, door middel van, maar niet uitsluitend, piercings, tatoeages, haren knippen of verven, cosmetische contactlenzen of chirurgische ingrepen, waaronder vergrotingen.
2. Veranderingen aan het gebit, waaronder vullingen, extracties en het plaatsen van edelstenen, zijn niet toegestaan.
3. De huurder dient binnen een straal van tachtig kilometer rond TopBestemmingen te blijven. Er zijn kaarten beschikbaar.
4. Elke poging om de chip te saboteren leidt tot onmiddellijke opzegging zonder restitutie, met oplegging van een boete.

5. Bij problemen met uw huurlichaam dient u dit zo spoedig mogelijk terug te brengen naar TopBestemmingen. Behandel uw huurlichaam alstublieft met zorg en vergeet nooit dat het om een echt jong mens gaat.

We wijzen u erop dat de neurochip huurders belet zich in te laten met illegale activiteiten.

De regels stelden me niet gerust. Ze riepen problemen op waar ik nog niet eens aan had gedacht.

‘Hoe zit het met... andere dingen?’ vroeg ik.

‘Zoals?’

‘Ik weet niet...’ Ik wilde niet dat hij me dwong het hardop te zeggen, maar ik had geen keus. ‘Seks?’

‘Wat is daarmee?’

‘Er staat niets over in het reglement.’

Ik wilde echt niet dat ik er de eerste keer zelf niet bij zou zijn.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat wordt de huurders heel duidelijk gemaakt. Het is verboden.’

Ja, vast. Maar goed, ik kon in elk geval niet zwanger worden. Iedereen wist dat onvruchtbaarheid een – hopelijk tijdelijke – bijwerking was van de vaccinatie.

Mijn maag verkrampte. Ik schudde mijn haar uit mijn ogen en stond op.

‘Dank u voor uw tijd, meneer Tinnenbaum. En de uitleg.’

Zijn bovenlip trok. Hij probeerde het te maskeren met een halve glimlach. ‘Als je vandaag tekent, krijg je een bonus.’ Hij pakte een formulier uit een la, schreef er iets op en schoof het over het bureau naar me toe. ‘Dat is voor drie keer verhuur.’ Hij deed de dop op zijn pen.

Ik pakte het formulier. Er stond een bedrag op waarvan ik een

huis en genoeg eten voor een jaar kon kopen. Ik ging weer zitten en haalde diep adem.

Hij hield me de pen voor. Ik nam hem aan.

‘Drie keer?’ vroeg ik.

‘Ja. En na de derde keer krijg je je geld.’

Het papier bewoog en ik besepte dat mijn hand beefde.

‘Het is een heel gul aanbod,’ zei Tinnenbaum. ‘Dat is inclusief bonus als je vandaag tekent.’

Ik had dat geld nodig. Tyler had het nodig.

Toen ik de pen aannam, werd het geklater van de fontein luider in mijn hoofd. Ik staarde naar het papier, maar zag in mijn gedachten flitsen matrode lippenstift, de ogen van de portier en de onechte tanden van meneer Tinnenbaum voorbijtrekken. Ik haalde de dop van de pen en zette hem op het papier, maar voordat ik tekende keek ik op naar Tinnenbaum. Misschien wilde ik een laatste geruststelling. Hij knikte en glimlachte. Zijn pak was smetteloos, op een wit plusje op zijn revers na. Het had de vorm van een vraagteken.

Wat was hij belust op mijn handtekening. Ik legde zonder erbij na te denken de pen neer. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Is er iets?’

‘Ik dacht aan iets wat mijn moeder altijd zei.’

‘Wat dan?’

‘Ze zei dat je altijd een nachtje moest slapen over een belangrijke beslissing. Ik wil erover nadenken.’

Zijn blik werd kil. ‘Ik kan je niet beloven dat dit aanbod blijft staan.’

‘Ik zal het erop moeten wagen.’ Ik vouwde het contract op, stopte het in mijn zak en stond op. Ik glimlachte gekunsteld.

‘Kun je je dat wel permitteren?’ Hij kwam voor me staan.

‘Vast niet, maar ik moet erover nadenken.’ Ik liep om hem heen naar de deur.

‘Bel maar als je nog vragen hebt,’ riep hij me iets te luid na.

Ik haastte me langs de receptioniste, die het verontrustend leek te vinden dat ik nu al wegging. Terwijl ze me met haar ogen volgde drukte ze een knop in. Een alarmknop, vermoedde ik, maar ik liep door. De portier keek door de glazen deur naar me voordat hij hem opendeed.

‘Ga je nu al weg?’ Hij had de holle blik van een zombie.

Ik stormde langs hem heen.

Buiten sloeg de frisse herfstlucht me in het gezicht. Ik ademde diep in terwijl ik me een weg baande door de massa Enders op de stoep. Ik moest de enige zijn die Tinnenbaum ooit nee had verkocht, die niet was gevallen voor zijn verkooppraatje, maar ik had geleerd dat Enders niet te vertrouwen waren.

Ik liep door Beverly Hills en keek hoofdschuddend naar de welvaart die hier nog was, meer dan een jaar na de oorlog. Hier stond maar een derde van de winkels leeg. Ik zag designkleding, visuele elektronica en robo’s in de etalages; alles om de rijke, shopverslaafde Enders tevreden te stellen. Je vond hier veel als je de straten afschuimde. Als er iets kapotging moesten ze het weggooien, want er was niemand die het kon repareren en er waren geen onderdelen te krijgen.

Ik probeerde niet op te vallen. Hoewel ik niets illegaals deed, kon ik als ik werd aangehouden niet de benodigde papieren laten zien die opgeëiste minderjarigen wel hadden.

Toen ik voor een voetgangerslicht stond te wachten stopte er een vrachtwagen. In de laadbak zat een stel mistroostige Starters, vuil en gehavend, rond een stapel houwelen en spaden. Een meisje met een verbonden hoofd staarde me met doodse ogen aan.